

Arrest

nr. 120 123 van 5 maart 2014
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Turkse nationaliteit te zijn, op 24 oktober 2011 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 26 augustus 2011 waarbij wordt geweigerd om een aanvraag tot afgifte van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie in te willigen en van de beslissing van gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 1 september 2011 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 3 februari 2014, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 24 februari 2014.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken G. DE BOECK.

Gehoord de opmerkingen van advocaat R. AKTEPE, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat L. BRACKE, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker diende op 27 juni 2011, in functie van zijn Duitse schoondochter, een aanvraag in tot afgifte van de verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie.

1.2. Op 26 augustus 2011 deelde een ambtenaar van de stad Antwerpen verweerder mee dat verzoekers schoondochter werd afgevoerd van het vreemdelingenregister.

1.3. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid nam op 26 augustus 2011 de beslissing waarbij wordt geweigerd om verzoekers aanvraag tot afgifte van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie in te willigen. Deze beslissing, die verzoeker op 23 september 2011 ter kennis werd gebracht, is gemotiveerd als volgt:

“Uw aanvraag van de verblijfskaart als familielid van een burger van de Unie (bijlage 19 ter) dd 27.06.2011 zal niet meer verder behandeld worden.

De vestiging werd ingediend in functie van een EU onderdaan, die sedert 22.05.2011 uitgeschreven werd naar Duitsland. Bijgevolg kan geen aanspraak gemaakt worden op artikel 40bis van de wet van 15.12.1980.”

Dit is de eerste bestreden beslissing.

1.4. Op 1 september 2011 nam de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid tevens de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten. Deze beslissing, die verzoeker op 23 september 2011 werd betekend, bevat de volgende motivering:

“In uitvoering van de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Migratie en Asielbeleid (1) (2) wordt aan [K.F.]

[...],

van Turkse nationaliteit, het bevel gegeven om uiterlijk op

(datum aanduiden) het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van Denemarken, Duitsland, Estland, Finland, Frankrijk, Griekenland, Hongarije, IJsland, Italië, Letland, Litouwen, Luxemburg, Malta, Nederland, Noorwegen, Oostenrijk, Polen, Portugal, Slovenië, Slowakije, Spanje, Tsjechië, Zweden en Zwitserland (3), tenzij zij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven (4).

REDEN VAN DE BESLISSING:

Artikel 7,1, 2° van de wet van 15.12.1980: betrokkene verblijft in het Rijk zonder houder te zijn van de in artikel 2 van de wet van 15.12.1980 vereiste documenten.”

Dit is de tweede bestreden beslissing.

2. Over de rechtspleging

Aan verzoeker werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegekend, zodat niet kan worden ingegaan op de vraag van verweerder om de kosten van het geding ten laste van verzoeker te leggen.

3. Onderzoek van het beroep

3.1.1. Verzoeker voert in een eerste middel de schending aan van de materiële motiveringsplicht zoals omschreven in de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991) en in artikel 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet).

Hij verschaft de volgende toelichting:

“Deze motiveringsplicht heeft drie onlosmakelijk met elkaar verbonden verplichtingen tot gevolg:

- 1. motieven van de rechtshandeling moeten kenbaar zijn*
- 2. zij moeten beantwoorden aan de realiteit*
- 3. tenslotte moeten zij draagkrachtig zijn en deze beslissing effectief verantwoorden”.*

Deze verplichting houdt in dat de beslissing op grond waarvan de vestiging geweigerd is aan verzoeker niet alleen uitdrukkelijk gemotiveerd moet zijn, maar dat de motieven aangehaald in de bestreden beslissing ook afdoende moeten zijn.

Bijgevolg moet de omvang van de motivering aangepast zijn aan het belang van de beslissing alsook dat de ingeroepen redenen van toepassing moeten zijn en de beslissing moeten verantwoorden.

De bestreden beslissing maakt op geen enkele wijze melding van de toestand van verzoeker op datum aanvraag vestiging.

Alhoewel de schoondochter is vertrokken naar Duitsland, woont de zoon van verzoeker nog steeds in België.

Er wordt niet gemotiveerd waarom een gezinshereniging met de schoonzoon niet mogelijk is.

Al de kinderen van verzoeker wonen in België, zodat hij geen kans heeft op een gezinsleven in Turkije. Er wordt hier met geen woord over gerept in de bestreden beslissing.”

3.1.2.1. Allereerst moet worden gesteld dat de bepalingen van de wet van 29 juli 1991 en artikel 62 van de Vreemdelingenwet betrekking hebben op de formele motiveringsplicht.

De formele motiveringsplicht zoals deze voortvloeit uit de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 en uit artikel 62 van de Vreemdelingenwet heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid een beslissing heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt (RvS 25 september 2002, nr. 110.667; RvS 10 december 2002, nr. 113.439; RvS 17 mei 2005, nr. 144.471). Bij lezing van de bestreden beslissingen blijkt genoegzaam dat de inhoud ervan verzoeker het genoemde inzicht verschaft en hem aldus toelaat de bedoelde nuttigheidsafweging te maken. In de eerste bestreden beslissing wordt immers, met verwijzing naar artikel 40bis van de Vreemdelingenwet, duidelijk aangegeven dat verzoeker geen recht op verblijf in functie van zijn schoondochter in België kan laten gelden aangezien deze laatste is vertrokken naar Duitsland. In de tweede bestreden beslissing wordt gemotiveerd dat aangezien verzoeker in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de in artikel 2 van de Vreemdelingenwet bepaalde documenten hem, in toepassing van artikel 7, eerste lid, 2° van de Vreemdelingenwet, het bevel wordt gegeven om het grondgebied te verlaten. Deze motiveringen zijn pertinent en draagkrachtig.

Daar verzoeker een aanvraag indiende als familielid van een burger van de Unie en zijn zoon de Turkse nationaliteit heeft diende verweerder in zijn antwoord op verzoekers aanvraag uiteraard niet nader toe te lichten waarom verzoeker niet op grond van een gezinshereniging met zijn zoon tot een verblijf kon worden toegelaten of nadere beschouwingen op te nemen met betrekking tot de aanwezigheid van andere verwanten die op het Belgisch grondgebied verblijven. De formele motiveringsplicht verplicht een bestuur namelijk niet om standpunten in te nemen omtrent vragen die niet werden gesteld. Tevens moet worden benadrukt dat in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 4° van de Vreemdelingenwet door het gebruik van de woorden “*hen begeleiden of zich bij hen voegen*” duidelijk is aangegeven dat bloedverwanten in opgaande lijn die enkel de echtgenoot of partner van een burger van de Unie, doch niet de burger van de Unie zelf begeleiden of vervoegen geen recht op verblijf op basis van deze bepaling kunnen laten gelden. Verzoeker kan ook niet worden gevolgd in zijn standpunt dat nog iets zou moeten worden gemotiveerd omtrent zijn toestand op het ogenblik dat hij zijn verblijfsaanspraken liet gelden of omtrent zijn algemene situatie, nu niet blijkt dat overwegingen hieromtrent enig belang hebben voor het nemen van de bestreden beslissingen.

Een schending van de bepalingen van de wet van 29 juli 1991 of van artikel 62 van de Vreemdelingenwet wordt niet aangetoond.

3.1.2.2. De uiteenzetting van verzoeker laat evenmin toe te concluderen dat de bestreden beslissingen zijn genomen op grond van onjuiste gegevens, op kennelijk onredelijke wijze of met overschrijding van de appreciatiebevoegdheid waarover verweerder beschikt. Een schending van de materiële motiveringsplicht blijkt derhalve ook niet.

Het eerste middel is ongegrond.

3.2.1. In een tweede middel voert verzoeker de schending aan van artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM).

Zijn betoog luidt als volgt:

“Artikel 8 EVRM: Eenieder heeft recht op eerbiediging van zijn privéleven, zijn gezinsleven, zijn huis”.

Artikel 8, 2° EVRM beperkt de macht van de staat en stelt dat: "Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan m.b.t. de uitoefening van dit recht dan voor zover bij de wet is voorzien in een democratische samenleving nodig is in het belang van 's lands veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden, of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen. "

Dit betekent dat inmenging gerechtvaardigd is en geen inbreuk maakt op artikel 8,1° EVRM in zover zij bij de wet voorzien is in het belang van een aantal opgesomde oogmerken nodig in een democratische samenleving.

In casu is evenwel niet voldaan aan de voorwaarden van artikel 8,2° EVRM.

De rechten op het privéleven zijn fundamenteel. Ze kunnen slechts worden aangetast met het oog op beperkend door de E.V.R.M. opgesomde doeleinden. Elke aantasting van deze rechten doet een vermoeden van ernstig nadeel rijzen.

- R.v.St. nr. 81.725, 8 juli 1999 <http://www.raadvst-consetat.be> (4 februari 2001); A.P.M. 1999 (samenvatting), 128;

De bedoeling van de verwerende partij ligt hierin verzoeker de erkenning van om het even welk verblijfsrecht te weigeren. De wil om om het even welk verblijfsrecht te weigeren aan de verzoeker vormt een inmenging in zijn privéleven die niet verenigbaar is met art. 8.2 E.V.R.M.

De handhaving van de bestreden beslissing zou een ernstig en moeilijk te herstellen nadeel teweegbrengen gezien het ertoe zou leiden om gescheiden te leven van zijn zoon en onevenredige schade zou toebrengen aan zijn gezinsleven.

- R.v.St. nr. 79.295, 16 maart 1999 <http://www.raadvst-consetat.be> (7 januari 2000); A.P.M. 1999 (samenvatting), 64; , Rev. dr. étr. 1999, 258, noot -; , T. Vreemd. 1998, 329;

Voor zover, per impossibile, zou geoordeeld worden dat verzoeker zich niet kan beroepen op de bescherming van artikel 8 EVRM, schendt de bestreden beslissing alleszins de bescherming geboden aan zijn zoon. Ook hij is gerechtigd op normale wijze zijn gezinsleven te kunnen uitoefenen hier in België.”

3.2.2. Opdat verzoeker zich zou kunnen beroepen op het recht op eerbiediging van zijn gezinsleven met zijn zoon, zoals beschermd door artikel 8 van het EVRM, moet er uiteraard kunnen worden vastgesteld dat verzoeker enig gezinsleven in de zin van deze verdragsbepaling heeft. Om tot het bestaan van een gezinsleven tussen ouders en meerderjarige kinderen te kunnen besluiten dient vooreerst het bestaan van een familiale band van bloed- of aanverwantschap te worden nagegaan en vervolgens wordt vereist dat die familiale band voldoende “*hecht*” is (J. VANDE LANOTTE en G. GOEDERTIER, *Overzicht publiek recht*, Brugge, die Keure, 2001, 404, randnr. 653).

In voorliggende zaak kan de Raad enkel vaststellen dat de zoon van verzoeker ervoor opteerde om naar België te verhuizen terwijl zijn ouders zonder hem in Turkije bleven wonen. Er blijkt derhalve niet dat er nog enig hecht gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM bestond. Verzoeker geeft te kennen zijn zoon heden in België te willen vervoegen, maar toont hiermee niet aan dat verweerder enig bestaand gezinsleven heeft miskend.

Er dient tevens te worden benadrukt dat verzoeker niet verzocht om tot een verblijf in het Rijk te worden toegelaten in functie van zijn zoon, doch wel in functie van zijn schoondochter en dat het niet betwist is dat zijn schoondochter op het ogenblik dat de bestreden beslissing werd genomen niet in België woonde, zodat een gezinsleven met deze persoon in het Rijk niet mogelijk was.

Zelfs indien evenwel zou dienen te worden aangenomen dat verzoeker enig gezinsleven zou hebben met bepaalde bloedverwanten in België, dan nog moet worden gesteld dat uit artikel 8 van het EVRM geen algemene verplichting voor een Staat kan worden afgeleid om de keuze van de gemeenschappelijke verblijfplaats van vreemdelingen te eerbiedigen of om een gezinsvorming op het grondgebied toe te

laten (EHRM 19 februari 1996, nr. 23.218/94, Gül/Zwitserland; J. VANDE LANOTTE en Y. HAECK (eds), *Handboek EVRM Deel 2 Artikelsgewijze Commentaar*, Volume I, Antwerpen-Oxford, Intersentia, 2004, 754-756) en dat verzoeker niet aantoont dat hij alleen in België met deze bloedverwanten een gezinsleven kan uitbouwen of voortzetten, zodat er op verweerder enige positieve, uit voormelde verdragsbepaling voortvloeiende, verplichting zou rusten om hem tot een verblijf te machtigen of toe te laten.

In zoverre verzoeker verwijst naar een schending van zijn privéleven kan het daarnaast volstaan op te merken dat, rekening houdende met de omstandigheden van de zaak en in het bijzonder met het feit dat verzoeker nooit tot een verblijf van onbepaalde duur werd toegelaten, niet blijkt dat wanneer het privéleven dat verzoeker in België heeft opgebouwd wordt afgewogen tegen het legitiem algemeen belang dat gebaat is met een effectieve immigratiecontrole leidt tot de conclusie dat er sprake is van een disproportionele inmenging in zijn privéleven (cf. EHRM 8 april 2008, nr. 21878/06, Nyanzi/Verenigd Koninkrijk).

Een schending van artikel 8 van het EVRM wordt niet aangetoond.

Het tweede middel is ongegrond.

4. Korte debatten

Verzoeker heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissingen kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijf maart tweeduizend veertien door:

dhr. G. DE BOECK,

wnd. voorzitter,
rechter in vreemdelingenzaken

dhr. T. LEYSEN,

griffier

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

G. DE BOECK